

Egyszerű, halk beszédű ember a harminc éves **ifj. Zerkula György** – habár lenne amivel kérkednie, mégsem teszi. Gyerekkora óta a zenében él, hiszen mind a híres nagyapja, mind pedig édesapja zenészként kereste a kenyerét, így a kis Gyurika számára is evidens volt, hogy előbb-utóbb hangszert ragad a kezébe.

Nem a népi, hanem a klasszikus vonalon indult el, ma a Berni Szimfonikus Zenekar hegedűse, aki évente egy-két alkalommal idehaza is ad egy-egy koncertet. Idehaza beszélgettünk vele, zenéről, hangszerről, örökségről, mindennapokról.

Korán kaptad a zenei indíttatást, hiszen nagyapád, Zerkula János talán a legismertebb huszadik századi erdélyi magyar népzeneész. Gyermekkorodban mikor járt először hegedű a kezében?

Nagyon korán. Három hónapos koromtól ott nevelkedtem a nagyszüleimnél, akik nagymértékben hozzájárultak a zenei fejlődésemhez. Gyimesben rengeteget segített az, hogy reggeltől estig zenélés volt. Jöttek a külföldi turisták, hozták a csokoládét, más gyerekek nem is álmodhattak akkor róla. Utána óriási nyomás volt rajtam, mivel nagyapám egyfajta legendává vált.

Az viszont zavart, hogy én Gyimesbe hazamentem, mint más a nagyszüleihez, és egyszer csak megérkezett egy magyarországi autóbusz, leszállt róla nyolcvan ember és akkor megállt az élet, nagyapámék kitétek két széket az ajtó elé és onnantól már csak muzsikáltak. Fényképezték, filmezték őket, nyilván ennek volt anyagi vonzata is, hiszen ebből éltek, de engem valahogy ez zavart, mert én a vakációmát töltöttem ott.

{youtube}vaewuEn7USg{/youtube}

Amikor hegedülni kezdtem, azért volt nehéz, mert nyolc-kilenc éves kisgyerektől várták el, hogy olyat és úgy játsszon, mint a nyolcvan éves nagyapja. Ha fejre álltam volna, akkor sem tudtam volna ezt teljesíteni – akkor gondoltam, hogy hagyom a népzene és maradok a klasszikus hegedülés mellett.

Édesapád is kántor, illetve hegedül is.

Így van, de ő sem azt a hagyományos zenét játssza, mint a nagyapám. Később, amikor Budapesten tanultam, akkor csodálatos dolog volt, hogy a Zerkula unokája vagyok. Nagyon sokat jártam táncházba, ahol az ő tanítványai játszottak, sok-sok baráti kapcsolat alakult ki így.

Szerettem azt a környezetet, de ott is megvolt a nyomás, hogy Zerkulának az unokája miért nem játszik gyimesi népzene. Mindenkinek mondtam, hogy lehetetlen, az más műfaj. Aztán teltek az évek, a nagyszüleim meghaltak, **Sára Ferenc** vezette Tücsökzenekar, nagyapám tanítványai, felvették a Zerkula zenekar nevet és megkértek, hogy a hangszereket hagyjam ott.

